

Mohai V. Lajos

Lángok titkosírása, Kálnoky emléke

„Hiába fél,
kegyelmet is hiába kér,
ki lángok árnyékában él”
(Kálnoky László)

A rásötétülő lét legalsó fokán,
egymásra torlódnak szétroncsolt boltívek,
földalatti paloták.

A menekülőt eltemetett falak
fogják közre, csontkezek ütlegelik.
Ítélete közeledik.

Béklyóját nincs, mi oldja.
Nem érkezik híre fölmentő seregek.
Kőhantok peregnek.

Összemart szájában elvásott íz.
Fogadalmak bűvőhelye.
Száműzött riadt szeme.

Fagyos érintése a testnek.
Szíve hullámverésébe zárva
lángok titkosírása.

MOHAI V. LAJOS (1956) József Attila-díjas költő, író, irodalomtörténész. Legutóbbi könyve: *Szótlan kórus* (versek, Budapest, 2022).

1 Kálnoky László: Sötét szonáta. A *Hóstettek az ülőkádban* (1986) című kötetben.

(Fölszaggatott drapéria)

Az utolsó fény rácsain át
az alkony tömör cölöpjei
izzanak; higanyszürke-köveken
a hamuszín-ég kőlapja;
halotti freskó, fölszaggatott drapéria.
Tépetten, elveszetten, tehetetlenül.
Vércseppek a sárban.

(A csukott szem)

Az éjszaka fekete kőzet,
a nappal ködszürke tömlő,
a levegő szurok és márvány.
Kevesli színét a csukott szem.

(Szomorú árnyak törmeléke)

Megsínyli mindenét ki körül
holtak zárandokolnak. Tekintetét
hómezők és kopár sziklák
ejtik foglyul, s tolvaj szörnyek
mutatják foguk fehérjét.

Mégse kívánhat mást.
Szomszédja temetői kődarab,
s nyirkos kertek túskesövénye.
Szomorú árnyak törmeléke.

S fejét
szurkos éjbe ásva,
fuldokol énje bomlott mása.

(Ítéletül)

Ott az összes fény színváltozása más.
Titkát földes szobák őrzik.
Kagylók csillannak. Gyíkok menetelnek.
A szégyenkező szem árkát kitöltik.

Mindezt egy villanással, ítéletül.